Anno 1741.

JURISDICTIO

In Ægyptios alioſque Ritus Cophtici ad Eccleſiam Catholicam converſos, cujuſcunque ſint Diœceſis, tribuitur Epiſcopo Hieroſolymitano ejuſdem Ritus.

Venerabili Fratri, Athanaſio Epiſcopo Hieroſolymitano Ritus Cophtorum

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Pontificis gaudium in converſione hæreticorum, & ſchiſmaticorum. Et cura de ipſorum regimine, & gubernatione.

QUemadmodum ingenti lætitia exultat cor noſtrum, cum ad veram Catholicæ Fidei, & Sanctæ Romanæ Eccleſiæ, cujus univerſali procurationi per immenſam Divinæ Bonitatis abundantiam plane immerentes præfecti ſuimus, cognitionem, ſinum, & obedientiam, ejuratis hæreſum, ac ſchiſmatum erroribus, Animas pretioſo Jeſu Chriſti Domini Noſtri ſanguine redemptas convolare accipimus; ita non minori ſolicitudine, ac dolore afficimur, cum intelligimus tot Chriſtifideles ab ejuſdem Romanæ Eccleſiæ amplexibus longe diſtractos, & in ſinceritate Fidei Orthodoxæ Deo famulari cupientes, veluti Oves ſine Paſtore errare, & veluti parvulos cœleſtem panem petere, nec eſſe, qui ipſis frangat, Benedictus Deus, & Pater Domini Noſtri Jeſu Chriſti pater miſericordiarum, & Deus totius conſolationis, qui conſolatur Nos in omni tribulatione noſtra, ut poſſimus & ipſi conſolari eos, qui in omni præſſura ſunt.

Cophti ad Catholicam Fidem converſi Paſtoribus deſtituuntur.

§. 1. Cum itaque quamplurimi Ritus Cophtici Fideles, tam ſæculares, quam Eccleſiaſtici, paucis ab hinc annis, veritatis lumine illuſtrati, qui ſub Antiſtitibus ſive hæreſis labe infectis, ſive in ſchiſmatis pertinacia obſtinatis, per vaſtiſſimas inferioris ſuperioriſque Ægypti regiones reperiuntur, non habeant Catholicum Antiſtitem, a quo in iis, quæ ad Deum ſunt, & ad æternam ſuarum Animarum ſalutem in Orthodoxæ Fidei unione procurandam conducunt, ſaluberrime inſtituantur, opportune confirmentur, & ſapienter regantur.

Pontifex de Conſilio &c. eorum curam interim demandat Epiſcopo Hieroſolymitano ejuſdem Ritus, quem laudibus proſequitur.

§. 2. Eapropter de Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpoſitorum conſilio, Te, Venerabilis Frater, quem, ſicut juſtus Noe ab aquarum inundatione, & Lot a Sodomis erepti fuerunt, ita ab aliorum Nationis tuæ Antiſtitum erroribus immunem, ac liberum eſſe in Domino gratulamur, ſuper omnibus, & ſingulis Chriſtifidelibus Ritus Cophtici, tam in ſuperiori inferiorique Ægypto, quam alibi commorantibus Præſulem, ad noſtrum, & Sedis Apoſtolicæ beneplacitum, & quouſque Paſtorum Princeps Jeſus Chriſtus alios animarum Paſtores tui ſimiles ad ovile ſuum ibidem regendum dare dignetur, Apoſtolica auctoritate Noſtra, quibuſcumque in contrarium facientibus non obſtantibus, conſtituimus.

Cum facultatibus ſpecialiter ipſi ſignificandis.

§. 3. Juriſdictionem vero ſuper iiſdem Chriſtifidelibus a Te exerceri volumus, & mandamus cum iis omnibus facultatibus, quas tam ab ipſis Cardinalibus Congregationis Propagandæ Fidei, quam a Cardinalibus in tota Republica Chriſtiana adverſus hæreticam pravitatem Generalibus Inquiſitoribus præſcriptas accipies.

Adhortatio ad eundem Epiſcopum.

§. 4. Enitere igitur, Venerabilis Frater Sacerdotale miniſterium tuum ea, qua decet, ſolicitudine, pietate, fortitudine, caritate, & orthodoxæ Fidei zelo adimplere, certa bonum certamen, ut coronam legitime certantibus in Cœlo propoſitam conſequi merearis; ad cujus auſpicium, & pignus, Fraternitati Tuæ Apoſtolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die IV. Auguſti MDCCXLI. Pontificatus Noſtri Anno I.

Data die 4. Aug. 1741.

RESIDENTIA

In propriis Diœceſibus Epiſcopis Hiberniæ inculcatur.

Venerabilibus Fratribus Archiepiſcopis, & Epiſcopis Hiberniæ

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Pontifex refert, & improbat negligentiam Epiſcoporum non reſidentium.

GRave, & permoleſtum Nobis accidit compertum habere, nonnullos Hiberniæ Epiſcopos adeo muneris ſui, & animarum curæ ſibi commiſſarum eſſe oblitos, ut alter, ex quo jampridem Epiſcopale regimen ſuſceperit, nunquam hactenus in Diœceſi reſederit, alter, tranſacto vix cum ovibus ſuis menſe, Angliam, deinde Galliam, Belgium, Germaniamque peragraverit, nonnnulli vero ſemel in anno æſtivo tempore, paucis quidem diebus, quaſi relaxandi animi cauſa, ad Eccleſiam ſibi traditam accedere conſueverint. Hoc autem quanto Nos dolore confecerit, verbis explicare ſatis non poſſumus. Quid enim aliud ex tam abſurda Epiſcoporum abſentia cogitare poſſumus, niſi certam Populorum calamitatem, æternamque animarum perniciem? Experientia quippe didicimus, & oculis prope Noſtris vidimus in ipſa Italia Eccleſiaſticam diſciplinam, pietatem, & mores in deterius ire, ſi quando Epiſcopum a Sede ſua diutius abeſſe contigerit; quamquam in Italia non deſint & Parochi vigilantes, & Eccleſiaſtici plurimi docti, ac probi tam Sæculares, quam Regulares, imo & Vicarius probitate vitæ, ſcientia, uſuque Eccleſiaſticarum rerum valde peritus, qui abſentis Epiſcopi partes pro viribus expleat. Quid vero ſperandum, aut quid mali non metuendum, ubi ſumma Eccleſiaſticorum paucitas, ubi Catholici inter Heterodoxos verſari debent, & ab ipſis Magiſtratibus ſæpe Religionis cauſa vexari ſolent?

Eccleſiaſticæ leges ſuper reſidentia innuit.

§. 1. Non eſt autem, cur Nos in præſens novas leges, aut pœnas, ad exercendam ejuſmodi licentiam, ſtatuamus; cum dubitare minime poſſimus, Vos non ignorare, quam graviter, ſtricteque per Sacros Canones, Apoſtolicaſque Conſtitutiones, tum maxime per Concilium Tridentinum Epiſcopis injungatur in Eccleſiis ſuis reſidere, & Oves ſibi creditas nullo unquam tempore extra ſummam neceſſitatem deſerere. Qua de re etiam nomine Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpoſitorum nonnullos ex Vobis admonitos fuiſſe certo ſcimus. Cui ſane reſidendi debito ſatis nequaquam faciunt, qui per alium a ſe ſubſtitutum, ſeu Vicarium, Eccleſiam regunt, niſi foret ad breve tempus, & gravi de cauſa id fieret.

Quæ ſit reſidentia materialis, & formalis.

§. 2. Neque vero opus eſſe cenſemus, Viros doctos, & ſacrarum literarum apprime callentes, quales Vos eſtis, docere de differentia reſidendi, quam materialem, & formalem vocant. Quis enim Veſtrum, Venerabiles Fratres, ignorat, tunc Epiſcopum materiali modo in Eccleſia ſua reſidere, cum neque Verbum Dei voce, & exemplo diſſeminat, neque a ſemita juſtitiæ deflectentes revocat, neque pereclitantibus opem, & auxilium defert, neque demum adverſus Lupos rapaces, qui veſtimentis ovium ſæpe intrant ovile, ut rapiant, & mactent, ſedulo invigilat, fortiterque ſe opponit? In qua ſane vigilantia, ac Paſtorali ſolicitudine potiſſimum ſita eſt vera, & formalis reſidendi ratio. Alloquimur profecto Viros Theologos, humanarum, Divinarumque rerum ſcientiſſimos, qui probe intelligitis, curam, & ſalutem animarum opus eſſe Divinum, & onus Angelicis, aut ajunt, humeris formidandum, Oves Dominicas paſcere: quarum de manibus veſtris ſanguinem Summus Paſtor aliquando requiret, ſi quæ forte vitio, aut negligentia veſtra perierit. Neque enim ſe quiſquam excuſatione tuebitur, quod illæ ſe inſcio, aut abſente, ſubſtituti alicujus, aut Vicarii oſcitania aberraverint. Unicuique enim veſtrum ſingulatim ab Oraculo Divino diſtricte denunciatur: Attendite Vobis, & univerſo gregi, in quo Vos Spiritus Sanctus poſuit regere Eccleſiam Dei, quam acquiſivit ſanguine ſuo. Vobis igitur, non alteri, paſcendi oves præceptum datum eſt: Vobiſmetipſis ſpiritualis animarum ſalus innititur, & Vos illam ſuſcepiſtis, de ipſis rationem redditurі. Proinde Vobis non immerito tribuetur inopia Verbi Dei, Sacramentorum neglectus, corruptela morum, & omnis eorum, qui ignorant, & errant, miſeranda pernicies.

Muneris Epiſcopalis gravitas, & periculum.

Adhortatio ad Epiſcopos ab exemplis Prædeceſſorum.

§. 3. Nos itaque hæc omnia non ſine lacrymis conſiderantes, hortamur Vos, & per amantiſſima Jeſu Chriſti Viſcera, cujus vices in terris, licet immerenter, gerimus, obſecramus, ut animarum veſtrarum non minus, quam earum, quæ Fidei veſtræ traditæ ſunt, miſeratione moti, malis hiſce tempeſtive occurratis, habentes præ oculis judicium illud duriſſimum, quod Princeps Paſtorum faciet iis, qui Eccleſiæ præſunt, & Populum ſuum ſalvum non faciunt. Ponite Vobis ante oculos clariſſima, & quidem domeſtica tot Sanctorum Epiſcoporum exempla, qui charitate ple-

Pont. A. I.

ni, & de animarum ſalute, ultra quam dici poſſit, ſoliciti, Hiberniam Catholicæ fidei zelo illuſtrarunt, eamque pietate, religione florentiſſimam effecerant.

De S. Patritio.

§. 4. Memoria recolite Sanctum Patritium, Hiberniæ Apoſtolum nuncupatum, quem Sanctus Cœleſtinus Prædeceſſor Noſter ad Vos miſit: cujus Apoſtolicæ Legationis, & prædicationis uberrimus fructus extitit, ut Hibernia antea Idolorum cultrix, mox Sanctorum Inſula diceretur, & eſſet.

De S. Malachia Archiepiſcopo Armachano.

§. 5. Recolite Sanctum Malachiam Archiepiſcopum Armachanum, & Legatum Apoſtolicum per univerſam Hiberniam ab Innocentio II. Prædeceſſore Noſtro conſtitutum, cujus ingens animarum ſtudium a S. Bernardo quaſi coloribus expreſſum legimus: *Stetit Paſtor intrepidus, omnimodis argumentoſus, quomodo faceret oves de lupis, monere communiter, ſecreto arguere, flere per ſingulos, nunc aſpere, nunc leniter convenire, prout cuique expedire videbat...... Circumiens Civitatem, perquirebat anhelus, quem Chriſto acquireret. Sed & foris rura, & oppida nihilominus ſæpius percurrebat; ibat & erogabat, vel ingratis cœleſtis tritici menſuram, nec vehebatur equo, ſed pedes ibat, & in hoc ſe Virum Apoſtolicum probans:* hæc S. Bernardus.

De S. Laurentio Archiepiſcopo Dublineo.

§. 6. Sed & ſinceriora percurrite S. Laurentii Archiepiſcopi Dublinenſis acta, quem Regio ſanguine ortum, Legatum Apoſtolicum in Hiberniam Alexander III. Prædeceſſor Noſter Concilio Lateranenſi III. ſelegit, eique poſtea Honorius III. pariter Prædeceſſor Noſter ſolemni ritu Sanctorum honores decrevit; atque inde facile intelligetis, quæ quantaque pro grege ſuo Vir Apoſtolicus fecerit, atque pertulerit.

De aliis Sanctis Hiberniæ.

§. 7. Quod ſi recenſere voluerimus Sanctiſſimos Viros, Columbanum, Kilianum, Virgilium, Rumoldum, Gallum, alioſque plures, qui ex Hibernia in alias Provincias Catholicam fidem invexerunt, aut illam per martyrium effuſo ſanguine colluſtrarunt, plus nimio epiſtolæ modum excederemus. Satis ſit eos breviter indicaſſe, quo facilius in memoriam revocetis, quæ fuerit majorum veſtrorum religio, ac pietas, quæ, quantaque dignitatis Epiſcopalis ſolicitudo, quæ quidem illos glorioſos, ac beatos effecit. Horum ſane veſtigiis ut Vos, quantum fieri poteſt, inſiſtatis, iterum in Domino rogamus, & obteſtamur.

Invalidis ſuadet, ut Coadjutores petant.

§. 8. Confidimus autem plurimum, ut Vos, non tam paternæ hujus admonitionis officio, quam conſcientiæ veſtræ ſtimulis excitati, in Diœceſibus Veſtris in poſterum reſideatis, & graviſſimum paſcendi oves debitum ſerio, accurateque perſolvatis. Quod ſi veſtrum quiſpiam, vel ratione provectioris ætatis, aut ægræ valetudinis impedimento, ſe Paſtorali muneri revera imparem ſentiat, is Coadjutorem ſibi dari a Nobis petat, Nobiſque ſimul indicet, quem ipſe idoneum ad illud munus fore judicaverit: Nam ſtatim ac erimus de ejus probitate, doctrina, aliiſque ad Epiſcopatum neceſſariis ſatis inſtructi, Coadjutorem haberi indulgebimus. Apoſtolicam interim Benedictionem Noſtram paterno affectu Vobis impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 15. Auguſti 1741. Pontificatus Noſtri Anno I.

Dat. die 15. Aug. 1741.

XXVII. DECLARATUR,

Unicam comeſtionem diebus Jejunii ab omnibus ſervandam eſſe, etiam ab iis, quibus ob peculiares cauſas permittitur eſus carnium, ovorum &c.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiſcopis, & Epiſcopis univerſis, gratiam, & communionem Sedis Apoſtolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Litteræ Apoſtolicæ pro obſervantia jejunii jam emanatæ.

IN ſuprema Univerſalis Eccleſiæ procuratione, meritis licet imparibus, per ineffabilem Divinæ bonitatis abundantiam, ut Orthodoxæ Fidei aſſertores, ſic etiam Eccleſiaſticæ diſciplinæ cuſtodes, ac vindices conſtituti, Quadrageſimale præſertim Jejunium, quod inter præcipua orthodoxæ diſciplinæ capita ſemper, & ubique ad ipſo Eccleſiæ exordio numeratum eſſe nemo ex Catholicis inficiatur, ab hodierna Jejunantium corruptela vindicare, & in priſtinam, quantum, benedicente Domino, fieri poſſet, obſervantiam revocare cupientes, per alias noſtras in ſimili forma Brevis literas ad Fraternitates Veſtras die XXX. proxime elapſi menſis Maji currentis anni datas, eximium Fraternitatum veſtrarum zelum excitandum curavimus, ut adlaborare ſtuderetis, ne hac in parte, & optatum Apoſtolicæ noſtræ ſolicitudinis angoribus levamen, & ſalutare abolendæ ſacratiſſimi Jejunii corruptelæ remedium deeſſet. Quoniam autem paternæ Pontificiæ caritatis, quæ novit imbecillitates infirmorum ſuſtinere, atque etiam cum infirmantibus infirmari, non immemores, quemadmodum a Jejunio aliquando, legitima cauſa, aut graviſſima urgentique neceſſitate exigente, diſpenſandum eſſe ex Apoſtolica benignitate cenſuimus, ita inter cætera præſcripſimus Unicam Comeſtionem ſervandam, & licitas, atque interdictas Epulas minime eſſe apponendas.

Anno 1741.

Quæſtio exorta ſuper earum ſenſu.

§. 1. Hinc factum eſſe accepimus, quod defuerunt, qui per humanas, & hominibus a Chriſtiana pœnitentia abhorrentibus dumtaxat dignas illationes, ſibi aliiſque perſuadeant, unicam potiſſimum Comeſtionem ſervari, atque Epulas licitas, & interdictas minime apponi debere, cum multitudini quidem indiſcriminatim ob urgentem graviſſimamque neceſſitatem, non vero ſingulis ob legitimam cauſam, & de utriuſque Medici conſilio diſpenſatur.

Declaratur.

§. 2. Quam ſane perſuaſionem a ſententia noſtra alienam ut ex omnium animis penitus evellamus, Nos quibuſcumque, quacumque occaſione, ſive multitudini indiſcriminatim ob urgentem graviſſimamque neceſſitatem, ſive ſingulis ob legitimam cauſam, & de utriuſque Medici conſilio, dummodo nulla certa, & periculoſa affectæ valetudinis ratio intercedat, & aliter fieri neceſſario exigat, in Quadrageſimæ, aliiſque anni Temporibus, & diebus, quibus carnium, ovorum, & lacticiniorum eſus eſt prohibitus, diſpenſari contigerit, ab omnibus omnino, nemine excepto, Unicam Comeſtionem ſervandam, & licitas, atque interdictas minime eſſe apponendas, tenore præſentium declaramus, & edicimus; quemadmodum per ſingulas noſtras in pari forma Brevis literas ſingulis utriuſque ſexus Chriſtifidelibus, ob corporis infirmitates, quibus obnoxii reperiuntur, in ſacratiſſima Quadrageſima, aliiſque Jejunio conſecratis diebus, veſcendi prohibitis licentiam dantes, unicuique expreſſe præſcribimus, atque præcipimus.

Adhortatio ad Epiſcopos.

§. 3. Eapropter Fraternitates Veſtras rogamus, atque in Domino obſecramus, ut populos veſtræ curæ commiſſos ad tam opportunum ſanandis vulneribus, quibus per humanam infirmitatem quiſque ſauciatur, ſanctiſſimi Jejunii remedium alacriter adhibendum cohortantes, ſedulo, ac paterne moneatis, rem agi non quidem exiguam, ſed longe graviſſimam, de obſervando, ſuſtinendoque Jejunio purificandis animis corporibuſque ſalutari. In ſpem igitur illos erigite cœleſtium præmiorum, quibus aſſequendis non ſunt condignæ paſſiones hujus temporis; imo leve, ac momentaneum non tribulationis, ſed modicæ abſtinentiæ noſtræ incommodum, magnum gloriæ pondus operatur in Cœlis. Ab omnibus ſe abſtinent, qui in agone contendunt, ut corruptibilem coronam accipiant; pudeat tam imbelles, ac delicatos Chriſtianæ militiæ milites, refugientes a conſortio Crucis Chriſti, qui coronam legitime certantibus propoſitam ſperare præcipit incorruptam; ad cujus auſpicium, & pignus, Fraternitatibus Veſtris Apoſtolicam Benedictionem, iiſdem etiam Populis veſtris Noſtro nomine impertiendam, peramanter elargimur.

Præſentium tranſumptis fides, habenda.

§. 4. Volumus autem, ut præſentium tranſumptis, ſive exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus ubique fides adhibeatur, quæ præſentibus adhibetur, & adhiberi poſſet, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Dat. die 22. Aug. 1741.

§. 5. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, ſub Annulo Piſcatoris, die vigeſima ſecunda menſis Auguſti anno milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo primo, Pontificatus Noſtri Anno II.

D. Cardinalis Paſſioneus.

COM-

ANNO 1741.

XXVIII.

COMMISSIONES

Cauſarum ad partes non aliis dirigendas eſſe ſtatuitur, quam Judicibus Synodalibus, quorum electio Ordinariis Locorum commendatur, & permittitur fieri extra Synodum, cum conſilio Capituli.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiſcopis, & Epiſcopis

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Abuſus committendi cauſas Judicibus imperitis, aut minus integris.

QUamvis Paternæ vigilantiæ, qua de juſtitia unicuique integre, ſapienterque adminiſtranda ſoliciti eſſe debemus, jamdiu innotuerit, quod Cauſæ extra noſtram Romanam Curiam, pro Litigantium commodo, ad partes (ut ajunt) committi ſolitæ, iis quandoque decidendæ, ac fine terminandæ delegentur, qui tum congrua Juris peritia, tum quoque probitatis, ſpectatæque Fidei præſidio deſtituuntur: Acerbiori nihilominus doloris ſenſu perculſi fuimus, poſtquam hujuſmodi abuſum, rumore publico evulgatum, multorum querelis ad Apoſtolicam Sedem delatis, eorumque literis ad Nos crebro datis apertius ſenſimus confirmari. Rationes præterea, & peculiares Cauſæ dicti abuſus cum Nobis plures in eiſdem literis obtenderentur, eas potiſſimum referri perſpeximus eximio Protonotariorum non Participantium numero, quibus, utpote in Dignitate Eccleſiaſtica conſtitutis, in more poſitum eſt dictas Cauſas delegari, licet tempore quo ad hujuſmodi Dignitatis, & Officii gradum provehuntur, nulla meritorum, & qualitatum fiat diligens inquiſitio, nec ſedulo examinetur, an polleant requiſitis ad Jus dicendum, & Juſtitiæ habenas moderandas neceſſariis.

Tribuitur nimio Protonotariorum non participantium numero.

Pontificis caſus.

§. 1. Quam graves curas id animo noſtro ingeſſerit, quamve intimo mœrore affecti ſimus, ubi aliorum res, & negotia, ob Judicum ignorantiam, & malitiam, periclitari, & in diſcrimen adduci reſcivimus; intelliget plane cui perſpectus erit ille, quo ſemper incenſi ſumus, Juſtitiæ adminiſtrandæ zelus. Sed cum ſilere diutius, pro commiſſa Nobis Populorum ſalute, Paterna Charitas non pateretur, & ad propulſandam hanc corruptelam, reſtituendamque judiciorum integritatem, congruis remediis manus admoveremus; novimus non recentes, ſed obſoletas eſſe hujuſmodi querelas, atque rem eſſe non de morbo nunc ingruente, ſed jamdudum invecto: Remedia ad illum avertendum non eſſe modo excogitanda, ſed antiquitus præſtituta: Originem vero non Curiæ noſtræ Romanæ, ſed iis adſcribi oportere, qui de praxi ejuſdem Curiæ injuſte nimis conqueruntur.

Sancta Sedes alias ſuper hoc providit, ut in Cap. Statutum de Reſcript. in 6.

§. 2. Si enim longe præteriti temporis ratio habeatur, facile quiſque conjiciet fel. recor. Bonifacio Papæ VIII. hac querimonias fuiſſe ſuggeſtas, eundemque Pontificem ad implendas Apoſtolici regiminis partes, ſua Decretali *Statutum de Reſcriptis in 6.* conſulto præſcripſiſſe, ne a Sede Apoſtolica, ejuſque Legatis Cauſæ impoſterum aliis delegarentur, quam Perſonis in Eccleſiaſtica Dignitate conſtitutis, & quibus ſive Perſonatus, ſive Canonicatus in aliqua Cathedrali Eccleſia obtigiſſet: Judicia præterea non in obſcuro, ſed in inſigni, & populoſo Oppido, ac in Urbibus inſtrui oportere, in quibus Peritorum Judicum copia commode haberi poſſet. Sacro etiam Concilio Tridentino hanc ipſam imperitorum Judicum querelam propoſitam fuiſſe, fas eſt credere: Poſtquam etenim *ſeſſ. 25. de Reform. cap.* 10. præmiſſum fuit, a Sede Apoſtolica Judicibus non undequaque idoneis Cauſas in partibus delegari, & id fieri tum ob malitioſam petentium ſuggeſtionem, tum quoque ob locorum longinquitatem, a quibus notitia Perſonarum, quibus Cauſæ mandentur, haberi non poteſt: *Statuit eadem Sancta Synodus, in ſingulis Conciliis Provincialibus, aut Diœceſanis, aliquot perſonas, quæ qualitates habeant juxta Conſtitutionem Bonifacii VIII. & alioquin ad id aptas deſignari, quibus impoſterum Cauſæ committerentur; Et ſi aliquem interim ex deſignatis mori contingeret, ſubſtitueret Ordinarius Loci cum conſilio Capituli alium in ejus locum, uſque ad futuram Provincialem, aut Diœceſanam Synodum: Itaut haberet quævis Diœceſis quatuor ſaltem, aut etiam plures probatas, & qualificatas Perſonas, quibus hujuſmodi Cauſæ committerentur; Alioquin poſt deſignationem factam, quam ſtatim Epiſcopi ad Summum Romanum Pontificem tranſmitterent, delegationes quæcumque aliorum Judicum, aliis, quam his factæ, ſubreptitiæ cenſerentur.*

Item Concilium Tridentinum, demandata Judicum Synodalium deſignatione.

PONT. A. II.

Horum electio permiſſa fuit etiam extra Synodum.

§. 3. Cum vero Concilia Provincialia quolibet Triennio, Diœceſana anno quolibet ex præſcripto Tridentini cogenda, ob varia, quæ obverſantur impedimenta, longius protrahantur, nec Epiſcopis ſubſit quandoque certa ſpes, quod iis propere ſublatis, dicta Concilia haberi poſſint, atque illis deſignari novi Judices Synodales, in locum illorum, qui defecerunt: Sæpe idcirco Congregatio Concilii Tridentini Interpres a Locorum Ordinariis requiſita, conſultiſſime reſpondit, ſubrogandorum Judicum electionem ab Epiſcopis eſſe faciendam cum Conſilio Capituli.

Vera abuſus inducti cauſa.

§. 4. Providæ igitur, & vetuſtæ hujuſmodi leges palam evincunt, antiqua eſſe vulnera in hac parte diſciplinæ illata, illaque modo recrudeſcere, non quia congrua deſit medela, ſed quia negligitur ad præſcriptum Canonicarum Sanctionum Judicum Synodalium deſignatio, quorum notitia ſi Romano pro tempore Pontifici exhibita fuiſſet, eiſdem tantummodo Judicibus facta fuiſſet Cauſarum delegatio, ſemota quavis querelarum occaſione.

Cui Pontifex occurrere intendit.

§. 5. Dum minoribus in hac Curia muneribus, atque illo præſertim Secretarii Congregationis Concilii fungeremur, nihil Nobis fuit antiquius, quam Epiſcopis, aliiſque Eccleſiarum Prælatis hoſce ſenſus ingerere, eoſque pro viribus ad has Eccleſiaſticas leges cuſtodiendas ſedulo commonere: Nunc vero imperſcrutabilis Conſilii altitudine ad Supremum Apoſtolatus faſtigium licet immerentes evocati, Paſtoralis officii exigit ratio, ut noſtris hiſce literis certa vobis impoſterum methodus præſcribatur, ad quamcumque dubiorum, & querelarum occaſionem avertendam. Volumus itaque, & mandamus, quod in iis Diœceſibus, in quibus vigiles Eccleſiarum Antiſtites ad tramites Tridentinæ Synodi Judices elegerunt in Conciliis ſive Provincialibus, ſive Diœceſanis, electorum Nomina quamprimum Nobis renuncient; & ſi forte unum, vel plures illorum mori contingat, antequam denuo eadem Concilia cogantur, decedentibus ſubrogentur novi Judices, eligendi ab Epiſcopo cum Conſilio Capituli qui Nomina ſubrogatorum in dicto munere, uſque ad diem Synodi duraturo, Nobis itidem ſignificent. Ubi vero Concilia Provincialia, & Synodalia jamdiu coacta non ſunt, nec ulla idcirco facta dignoſcitur Judicum electio: pro injuncta humilitati noſtræ omnium Eccleſiarum ſolicitudine, Archiepiſcopos, & Epiſcopos in Domino jugiter hortamur, & obteſtamur, ut ſublatis quibuſvis impedimentis, eadem Concilia, ſicubi commiſſa ſunt, quamprimum haberi curent; interim vero cum conſenſu ſuorum Capitulorum Judices eligant, & Nomina Electorum in Albo redacta Nobis remittant; & ſi mori aliquem contingat, alios cum Conſilio Capituli ſufficiant, ſuffectoſque Nobis indilate denuncient. Quo autem ad Numerum eligendorum, etſi Tridentini Decreto cautum ſit quatuor ſaltem in unaquaque Diœceſi eligi debere, plures nihilominus eligi volumus, ſi Diœceſis amplitudo, aliæque peculiares circumſtantiæ id probe expoſcere videantur.

Jubet ſibi renunciari nomina Judicum Synodalium.

Eoſque eligi, coactis Conciliis, & Synodis.

Vel interim extra Synodum, cum conſilio Capituli.

In numero ſufficienti pro Diœceſum amplitudine.

Qualitates Judicum, eligendorum.

§. 6. Monitos tamen eſſe volumus Locorum Ordinarios, quod licet ad tramites præmiſſæ Decretalis Bonifacii VIII. cui etiam conſona ſunt diſpoſita a Tridentino, facultas judicandi tribuenda ſit Perſonis, Dignitate aliqua Eccleſiaſtica, Perſonatu, vel Canonicatu Cathedralis Eccleſiæ inſignitis; hujuſmodi qualitates ita eſſe accipiendas, ut non deſit in perſona ad hoc munus aſſumenda, altera potiſſimum requiſita qualitas Doctrinæ, & idoneitatis, in qua ſumma Negotii eſt conſtituta. Hoc pacto deſignati, & electi Judices Noſtro Supplicum Libellorum Secretario denuncientur ab Ordinariis, vel immediate per ſe ipſos, vel mediate per ſuos in Urbe Negotiorum Geſtores: Noſtræque erit vigilantiæ ſolerter cavere, ne impoſterum ab Officialibus noſtræ Curiæ ad id Deputatis, Cauſæ aliis, quam dictis Judicibus, delegentur. Quæ quidem dum Vobis, Venerabiles Fratres, per hæc Apoſtolica ſcripta nota eſſe volumus, in felicitatis auſpicium, & paternæ dilectionis pignus, Apoſtolicam Benedictionem vobis impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam

Eorum nomina Secretario Supplicum Libellorum denuncianda.

Nec aliis deinceps Cauſarum commiſſiones dirigendæ.

PONT. A. II.

riam Majorem die 26. Auguſti 1741. Pontificatus Noſtri Anno II.

Dat. die 26. Aug. 1741.

XXIX.

CESSIONES

Commodi exigendi fructus Beneficiorum prohibentur, ſub pœna excommunicationis, & nullitatis contractus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a præcavenda Clericorum crimínoſa depauperatione.

UNIVERSALIS Eccleſiæ cura, quam inſcrutabilis Divinæ Sapientiæ, atque Bonitatis altitudo humilitati noſtræ committere dignata eſt, inter cæteras ſolicitudines exigit etiam, ac poſtulat, ut diligenter invigilemus, ne Clerici Eccleſiaſticis Beneficiis, quæ e liberali Eccleſiæ manu acceperunt, abutentes, eorum redditus, non ſine aliorum fidelium ſcandalo, inconſulta prodigalitate diſperdant, ſed tanquam boni diſpenſatores ita adminiſtrent, ut & vitæ ſuæ neceſſaria provideant, & pauperum inopiæ, & Eccleſiarum neceſſitatibus ſuccurrant.

Alienatio redditnum Beneficiorum, obtentu cedendi commodum exactionis, improbatur.

§. 1. Relatum eſt ad aures noſtras, quoſdem Clericos Eccleſiaſticis Beneficiis cum onere, vel ſine onere reſidentiæ proviſos, turpibus ut plurimum ex cauſis impulſos, annuos eorumdem Beneficiorum redditus, quos, donec viverent, percipere poſſent, unico actu alienare ſub nomine cedendi commodum, ſeu utilitatem percipiendi fructus eorumdem Beneficiorum, quos alteri, quoad vixerint, vendunt, recepta pecunia ad eam ſummam, & quantitatem, quam ipſi, habita ratione eorum ætatis, & corporis valetudinis, durante vita, verſimiliter conſequi potuiſſent. Cum autem iſti improvidi Clerici inſtar illius prodigi filiifamilias, de quo in Evangelio ſcriptum eſt: *cum ſubſtantiam ſuam a Patre recepiſſet, totam ſtatim conſumpſiſſe luxurioſe vivendo, & deinde, facta fame valida, coactum eſſe vivere de ſiliquis immundorum animalium*; pia Eccleſiæ ſubſidia, & Eccleſiaſticos proventus in ſuas explendas cupiditates improbo hujuſmodi contractu profundant; multa hinc, & gravia mala, ut experientia ipſa compertum eſt, evenire ſolent. Nam primum non leve dedecus Eccleſiaſtico Ordini inuritur, & grave reliquis fidelibus ſcandalum generatur, dum vident, Eccleſiaſticas pecunias, quæ ſunt vota fidelium, bona pauperum, patrimonium Chriſti, in pravos uſus inſumi, vel improviſa profuſione diſſipari, quæ ab Eccleſiaſticis, tamquam probis diſpenſatoribus, in ſolamen pauperum, & Eccleſiarum reſtaurationem impendi deberent. Præterea ſæpe hujuſmodi Clerici ad ſummam rediguntur egeſtatem, & ut ſe ſuſtentare poſſint, vel indecore, non ſine infamia Clericalis gradus, mendicant, vel indignis quæſtibus, & negotiis operam præbent; Eccleſiam autem, & Eccleſiaſticas res quodammodo averſantur, quaſi fraudati mercede, vel ſtipendiis ſuis, quæ nullius culpa, ſed ſolum vitio, & flagitiis ſuis amiſerunt; Ideo Eccleſiaſtica munera, vel nunquam, vel negligenter obeunt, Divinam Pſalmodiam, ſi ad eam in publicis Eccleſiis ratione ſuorum Beneficiorum teneantur, frequenter omittunt, vel oſcitanter perſolvunt, Eccleſiaſticos cœtus non frequentant, animarum ſalutem non curant, Divina faſtidiunt, mundana ſectantur.

Quæ mala inde proveniant.

Dictus abuſus prohibetur ſub pœnis contra alienantes bona Eccleſiæ.

§. 2. Volentes igitur hanc improbam conſuetudinem, & non ferendam pravitatem, qua non mediocriter Clericalis ordinis fama minuitur, & honor conculcatur, Eccleſiæ autem debito ſervitio, pauperes opportunis ſubſidiis, & ſacræ ædes neceſſariis reparationibus, & ornamentis fraudantur, penitus abolere, Motu proprio, ac certa ſcientia, & matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, omnibus Clericis quacumque dignitate, præeminentia, honore, & privilegio inſignitis interdicimus, & prohibemus, ne in poſterum audeant ſub nomine alienandi utilitatem, & commodum percipiendi fructus, vel alio quovis titulo, prętextu, & colore vendere, ac diſtrahere ſuorum reſpective Beneficiorum redditus, & proventus, vel ad vitam, vel in longum tempus, recepta ab Emptore, per unam, vel plures ſolutiones, pecuniarum quantitate, quam ipſi Beneficiati per ejuſdem temporis, vel vitæ ſpatium probabiliter conſequi potuiſſent: ſub pœna excommunicationis, & nullitatis actus, ſeu contractus, & omnium inde conſecutorum, aliiſque pœnis inflictis, præſcriptis, & ſtatutis contra alienantes bona Eccleſiæ, quas rurſus hic contra eoſdem Clericos ſic contrahentes renovare, decernere, ac ſtatuere intendimus, & volumus. Et inſuper ad uberiorem cautelam, & quatenus opus ſit, omnes hujuſmodi contractus, quos in futurum fieri contigerit, motu, ſcientia, deliberatione, & poteſtate ſimili damnamus, reprobamus, caſſamus, irritamus, & annullamus, eoſque nullos, caſſos, ac irritos decernimus, & declaramus, illoſque ſuis auctoribus tanquam invalidos, caſſos, irritos, atque inanes, viribuſque, & effectu ab initio vacuos, neque in judicio, neque extra, ad ullum effectum ſuffragari debere, neminemque ad eorum obſervantiam obligari, etiamſi pluries juramento firmati, & vallati ſint, ſed nullum inde jus cuicumque, aut actionem, vel titulum etiam coloratum poſſidendi, aut præſcribendi per quodvis longiſſimum temporis ſpatium acquiri unquam poſſe pariter præcipimus, & jubemus.

ANNO 1741.

Contractus, & actus ejuſmodi annullantur ad quoſcumque effectus.

Clauſulæ ſalutares.

§. 3. Decernentes eaſdem præſentes literas, & in eis contenta quæcumque nullo unquam tempore impugnari, aut retractari poſſe, ſed ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac ab omnibus, & ſingulis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter obſervari: Sicque, & non aliter in præmiſſis omnibus, & ſingulis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac prædictæ Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis Apoſtolicæ præfatæ Nuncios, alioſve quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari: Non obſtantibus quibuſcumque privilegiis, indultis, conceſſionibus, & gratiis Apoſtolicis tam generalibus, quam particularibus quantumvis ſpeciali mentione, & nota dignis, quibuſcumque Archiepiſcopis, Epiſcopis, & aliis Superioribus, & Inferioribus Eccleſiarum Prælatis, etiam Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus, ac eorum, & noſtris familiaribus continuis commenſalibus, nec non literarum Apoſtolicarum Scriptoribus, Abbreviatoribus, cæteriſquæ Romanæ Curiæ Officialibus, conceſſis, & confirmatis, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Decretum irritans.

Derogationes opportunæ.

Publicationis præſentium vigor.

§. 4. Ut autem facilius præſentes Literæ omnibus innoteſcant, & nemo prætextu illarum ignorantiæ excuſari poſſit, jubemus, eaſdem ad valvas Eccleſiæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum, necnon Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, aliiſque locis ſolitis, & conſuetis, ut moris eſt, publicari, earumque exempla affigi: Volumuſque, eas ſic publicatas, omnes, & ſingulos perinde afficere, & obligare, ac ſi illis ipſis fuiſſent ſingulariter intimatæ: Exemplis quoque prædictis etiam impreſſis, manuque Notarii publici, & Sigillo Prælati Eccleſiaſtici, vel ejus Curiæ obſignatis, eamdem prorſus fidem adhiberi, quæ ipſis præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam noſtri decreti, conſtitutionis, declarationis, annullationis, infirmationis, prohibitionis, interdicti, ac voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLI. IV. Kalendas Septembris, Pontificatus Noſtri Anno II.

Exemplorum auctoritas.

Sanctio pœnalis.

Dat. die 29. Aug. 1741.

D. Card. Paſſioneus.

V. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Public. die 3. Octobris ejuſdem Anni.

RE-

ANNO 1741.

XXX.

RESIGNATIONES

Beneficiorum cum reſervatione Penſionis, & pacto eam caſſandi, prohibentur, & annullantur; adjecta pœna privationis Beneficii, inhabilitationis ad alia aſſequenda, reſtitutionis pecuniæ, &c. & irritantur ceſſationes, & extinctiones penſionum, intra ſex menſes a capta poſſeſſione Beneficii obtentæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a conſervatione Eccleſiaſticæ diſciplinæ.

IN ſublimi Beati Petri Cathedra Divina diſpenſatione, licet immerentes, collocati, gravi dolore coſtringimur, quoties conſiderationis noſtræ oculos convertimus ad præſtantiorem Dominici Gregis partem, hoc eſt ad Eccleſiaſticum cœtum, eumque conſpicimus, vel pravis moribus, vel indecoris actibus dehoneſtari; non enim ignari ſumus, quanta ſit inde in populis corruptionis timenda pernicies, ſi ſal, unde cætera condiri debent, evanuerit.

Exponitur abuſus reſignationum, cum reſervatione penſionis, & pacto eam abolendi.

§. 1. Pervenit quidem ad aures ſolicitudinis noſtræ, non raro contingere ſolere, ut quidam Clerici in minoribus, vel majoribus ordinibus conſtituti, aut ſola Eccleſiaſtica tonſura decorati, Beneficia, ſeu Officia ſimplicia, vel cum onere reſidentiæ poſſidentes, aliis reſignent, annua ſibi penſione ſub Apoſtolico beneplacito reſervata, inito eodem tempore pacto cum Reſignatario, caſſandi, & abolendi dictam penſionem, repræſentata pecunia, nempe factis quibuſdam anticipatis ſolutionibus pecuniarum ad eam ſummam, quæ ad abolitionem, & extinctionem prædictæ penſionis, vel potius ad palliatam ipſius beneficii venditionem nefarie perficiendam, expreſſa inter Partes conventione, ſtabilita fuit. Et quoniam profani iſti Beneficiorum diſtractores non ignorant, quod ſi hujuſmodi improba pacta Datariæ Apoſtolicæ noſtræ Miniſtris, aut Nobis innoteſcerent, nunquam reſignationes hujuſmodi a Datario, vel Prodatorio Noſtro, vel a Nobis, aliiſque Romanis Pontificibus pro tempore exiſtentibus admitterentur; ut circumſpectam eorumdem Datariæ Apoſtolicæ Officialium, & Noſtram, aliorumque Pontificum vigilantiam fallerent, callida malorum hominum improbitas hanc perditionis viam, & rationem excogitavit: Arcano, & clandeſtino pacto inter Reſignantem, & Reſignatarium, ad penſionem caſſandam, & extinguendam, conventa pecuniæ quantitate, eaque quandoque etiam depoſita apud publicum mercatorem, ſeu menſam argentariam, unitim, ac ſimul expedire curant Bullam reſignationis Beneficii, & alteram Penſionis reſervatæ ſuper eodem Beneficio favore Reſignantis; ita tamen, ut prope eodem, vel non multo poſt tempore, quo Supplicationi pro reſervatione Penſionis ſolita Data apponitur, alia Supplicatio ſubſcribatur, ſeu ſignetur pro caſſatione, atque extinctione ejuſdem Penſionis per anticipatas, ſeu anticipandas ſolutiones facienda, nulla mentione facta de præcedenti abominanda conventione, & ſimoniacam labem redolente pacto, quo Beneficii reſignatio in occultam ipſius Beneficii venditionem execrabili transformatione commutatur.

Fraudes adhiberi ſolitæ ad extorquendum aſſenſum Apoſtolicum.

Mala inde conſequentia.

§. 2. Cum autem hujus generis pacta improba, reprobata, damnata ſint, & gratiæ hujuſmodi caſſationis, ſeu extinctionis Penſionis, tamquam ſubreptitiæ, & doloſa calliditate obtentæ, & quæ, rei veritate, & totius negotii ſerie expreſſa, nunquam a Sede Apoſtolica conceſſæ fuiſſent, nullæ, irritæ, ac inanes ſint, & in maximum animarum eas fraudulenter impetrantium damnum, ac detrimentum tendant, & præterea ſcandalo ſimplicibus, & bonis abominationi, & pluribus æterno exitio ſint: Siquidem gratiarum hujuſmodi impetratores, qui Eccleſiaſtica Beneficia tali infami mercatu negotiantur potius, quam reſignant, non ſolum graviſſimo peccato, quod præ oculis habere deberent, animas ſuas illaqueant, ſed inſuper palam apud omnes in populo, non ſine infamia Eccleſiaſtici ordinis, exſecrantur, & contemnuntur; Et ſi pro aliis Beneficiis obtinendis ad Datariam Apoſtolicam accedere auſi fuerint, tanquam Beneficiorum Venditores male audiuntur, & publice redarguuntur; cum ſtatim ipſis ab eorum competitoribus opponatur Reſignatio facta, cum caſſatione Penſionis per anticipatas, ſeu anticipandas ſolutiones, hoc eſt, indigna Beneficii jam antea obtenti negotio, & clandeſtina ſub ambagibus, & fraudulentis conventionibus deteſtanda venditio.

PONT. A. II.

Pacta caſſationis Penſionis contemporanea Reſignationi damnantur, & annullantur.

§. 3. Nos igitur hoc execrabile malum, quo non leve Eccleſiaſtico Ordini dedecus, & infamiæ nota inuritur, prout neceſſitas, & paſtorale munus poſtulat, coercere in futurum volentes, & longe a Sanctuario Dei profanam hujuſmodi abominationem removere, Motu proprio, ac certa ſcientia, & matura deliberatione Noſtris deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine ſtatuimus, & declaramus, omnia hujuſmodi pacta, & conventiones pro caſſatione, ſeu abolitione Penſionum per anticipatas, vel anticipandas ſolutiones contemporanee ad Reſignationes Beneficiorum, cum reſervatione Penſionis, per quaſcumque perſonas quavis dignitate, honore, ac præeminentia inſignitas inita, tanquam a Sacris Canonibus, & Apoſtolicis Conſtitutionibus improbata, & ſimoniacam labem redolentia, nulla, caſſa, ac irrita eſſe; & omnes caſſationes, abolitiones, & extinctiones Penſionum hujuſmodi, quas in poſterum intra ſex menſes, a die captæ poſſeſſionis Beneficii per Reſignatarium computandos, fieri contigerit, etiam ſi nullum præcedens pactum interveniſſe inter partes probari poſſit, & caſſatio prædicte ſecuta ſit vigore Supplicationis manu noſtra, vel Romani Pontificis pro tempore ſignatæ, quam nullatenus, tanquam per ſubreptionem, & fraudes obtentam, neque in judicio, neque extra, ad ullum effectum eis ſuffragari volumus, irritas, nullas, & inanes eſſe, ac omnibus viribus, ac effectu vacuas, & quatenus opus ſit, motu, ſcientia, & deliberatione ſimili, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, tenore præſentium damnamus, revocamus, annullamus, caſſamus, & abolemus, & inſuper tam Reſignantem, quam Reſignatarium ab omni jure Beneficii decidiſſe, eoſque ipſo facto, abſque alia declaratione, vel Judicis ſententia, privatos, & ad alia obtinenda inhabiles eſſe, ac fore, & a quocumque Beneficium hujuſmodi, tamquam de jure, & de facto vacans, impetrari poſſe; & præterea Reſignantem ad reſtituendas pecunias pro caſſatione Penſionis hujuſmodi indebite, & ſimoniace perceptas, quæ arbitrio Ordinarii erunt piis locis applicandæ, vel pauperibus perſonis diſtribuendæ, ſub peccato gravi teneri, & Eccleſiaſticis remediis, ac pœnis, ſi renuat, ipſo jure, abſque alia ſcientia, & declaratione, cogi poſſe, motu, ſcientia, & poteſtate pari decernimus, & declaramus.

Irritantur abolitiones penſionum per anticipatas ſolutiones obtentæ intra ſex menſes a capta poſſeſſione Beneficii.

Tam Reſignans, quam Reſignatarius Beneficio privantur ipſo facto & inhabiles ad alia aſſeq. declarantur. Pecuniæ pro caſſatione Penſionis perceptæ reſtitui jubentur.

Irritantur, etiam ceſſione commodi exigendi Penſiones factæ intra ſex menſes a capta poſſeſſ.

§. 4. Et quoniam multa malitia hominum eſt in terra, ut omnis aditus fraudibus, & dolis, quos perverſa nonnullorum calliditas, & in exitium ſui ingenioſa excogitare conſuevit, quoad fieri poteſt, intercludatur, volumus, præcipimus, & declaramus, ſub hac Noſtra voluntate, conſtitutione, & diſpoſitione comprehendi omnes, & ſingulas ceſſiones, ſeu tranſlationes in ipſum Reſignatarium, aut in aliam perſonam, commodi, ſeu utilitatis percipiendi fructus penſionum hujuſmodi, necnon alias quaſcumque ceſſiones, translationes, reſignationes, extinctiones, abolitiones, quovis modo, titulo, nomine, colore, & auctoritate, per anticipatas ſolutiones, ſeu præſentata pecunia factas intra dictum tempus ſex menſium; & etiam ultra id temporis ſpatium, dummodo reprobum illud, & deteſtabile pactum præceſſiſſe conſtiterit.

Clauſulæ ſalutares.

§. 5. Mandamus præterea, & jubemus, eaſdem præſentes literas perpetuo firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, & nullo unquam tempore ſub quovis colore, & prætextu, etiam defectus noſtræ intentionis, impugnari poſſe: Sicque, & non alias, in præmiſſis omnibus, & ſingulis, per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac prædictæ S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedi Apoſtolicæ præfatæ Nuncios, alioſque quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari: Non obſtantibus Reſignantium, ſeu Cedentium voluntatibus, conditionibus, proteſtationibus, & clauſulis in ipſiſmet reſignationibus, & ceſſionibus, ſeu Procuratorum conſtitutionibus, & Mandatis, ac alias, etiam ad præſervationem ſuorum jurium, & ſignificationem, quod non aliter, nec alio modo reſignant, ſeu cedunt, appoſitis, & quacumque verborum vi, formula, & multiplicatione & amplitudine expreſſis, necnon quibuſvis indultis, privilegiis, & gratiis Apoſtolicis, tam generalibus quam particularibus, quantumvis ſpeciali mentione, & nota dignis, quibuſcumque Archiepiſcopis, Epiſcopis, & aliis ſuperioribus, & inferioribus Eccleſiarum Prælatis, etiam S. R. E. Cardinalibus, ac eorum, & noſtris familiaribus continuis commenſalibus, nec non Literarum Apoſtolicarum Scriptoribus, Abbreviatoribus, cæteriſque Romanæ Curiæ Officialibus conceſſis, & confirmatis, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Derogationes ampliſſimæ, etiam quoad præſervationes in Reſignationibus adjectas.

PONT. A. II.

Publicationis vigor.

§. 6. Cæterum, ut facilius præſentes Literæ omnibus innoteſcant, & nemo prætextu illarum ignorantiæ excuſari poſſit, jubemus, eaſdem ad valvas Eccleſiæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum, necnon Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, aliiſque locis ſolitis, & conſuetis, ut moris eſt, publicari, eorumque exempla affigi: Volumuſque, eas, ſic publicatas, omnes, & ſingulos perinde afficere, & obligare, ac ſi illis ipſis fuiſſent ſingulariter intimatæ. Exemplis quoque prædictis etiam impreſſis, manuque Notarii publici, & ſigillo Prælati Eccleſiaſtici, vel ejus Curiæ obſignatis, eamdem prorſus fidem adhiberi, quæ ipſis præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Fides tranſumptis habenda.

Sanctio.

§. 7. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam Noſtri decreti, conſtitutionis, declarationis, annullationis, infirmationis, prohibitionis, interdicti, ac voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire; ſi quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Dat. die 29. Aug. 1741.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo, quadrageſimo primo, quarto Kal. Septembris, Pontificatus Noſtri Anno II.

D. Cardinalis Paſſioneus.

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Publicata die 3. Octobris ejuſdem Anni.

XXXI.

CONFIRMATIO

Synodi Nationalis Maronitarum, habitæ in Monte Libano Anno Domini MDCCXXXVI.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

S. Sedis Cathol. Fidem, & diſciplinam ubique promovet variis mediis.

SINGULARIS Romanorum Pontificum Prædeceſſorum Noſtrorum in Suprema Catholicæ Eccleſiæ procuratione ſolicitudo, cura, atque providentia, tum ad Sacroſancta Orthodoxæ Religionis dogmata, tum ad tradita Eccleſiaſticæ Diſciplinæ præcepta, ſive declaranda, ſive ſuſtinenda, ſive confirmanda, ſive tuenda, ſive in priſtinum, ubi fortaſſe excidiſſent, aut in aliquod quamvis minimum, erroris, vel corruptelæ vitium inclinaſſent, obſervantiam revocanda inſtaurandaque, acuratiſſime ſemper ſervata, in eo maximopere commendatur, quod minime paſſi fuere omnia opportuna, ac neceſſaria charitatis, ſapientiæ, vigilantiæ, atquæ auctoritatis Apoſtolicæ remedia ſuaviter, fortiterque, ubicumque terrarum, ac gentium, ubi Catholica Fides colebatur, adhibenda fuiſſent, unquam deſiderari. Sæpe enim per Apoſtolicas Literas arguebant errantes; ſæpe vero de Apoſtolico fonte per omnes Provincias petentibus reſponſa dabant; interdum quidem aliis, cum longius abeſſent, ſuæ curæ vices geſturis, cauſas cognoſcendas, definiendaſque committebant; interdum etiam viros dignitate, ac doctrina inſignes, per quos ibi, ubi præſentes eſſe non poterant, ſua repræſentaretur auctoritas, decernebant; alias Cœtus, ac Synodos, ut a Fratribus, & Coepiſcopis ibi congregatis, Canonica, & Apoſtolica integritate cauſæ diſcuſſæ Deo placita æquitate definirentur, indicendas mandabant; nonnunquam & Legatos ſuos mittebant, qui Cœtus, & Synodos, ſive Generales, ſive Nationales, aut Provinciales convocarent; in quibus Apoſtolicæ Sedis, nomine aut adſtantes, aut præſidentes, poſtquam ſalubriter, ſervata æquitate, omnia diſcuſſa, & canonica integritate fuiſſent definita, ad eorumdem Prædeceſſorum Noſtrorum ſtuderent perducere notionem, quatenus ab ipſis valerent congrua ſine dubio ſententia terminari atque confirmari.

ANNO 1741.

Inter cætera, Conciliorum celebratione.

Eorum utilitas ſemper agnita.

§. 1. Quantum autem ad Catholicæ Religionis veritatem illuſtrandam, confirmandamque, quantum ad eccleſiaſticæ diſciplinæ obſervantiam procurandam, quantum ad Chriſtianæ pietatis, & ſanctimoniæ ſtudium promovendum prodeſſent hujuſmodi Cœtus, & Synodi, ſatis ſuperque experimento comprobavit ipſa antiquitas. *Qua* ſane *ex cauſa*, inquit Sanctus Martyr, & Epiſcopus Cyprianus, *neceſſario apud Nos ſit, ut per ſingulos annos ſeniores, ac Præpoſiti in unum conveniamus ad diſponenda ea, quæ curæ noſtræ commiſſa ſunt, ut, ſi quæ graviora ſunt, communi conſilio dirigantur.* Eapropter Tridentina Synodus præcepit, ut Concilia quidem Provincialia, ſicubi omiſſa fuiſſent, pro moderandis moribus, corrigendis exceſſibus, controverſiis componendis, aliiſque ex Sacris Canonibus permiſſis, quolibet ſaltem trienio; Diœceſanæ vero Synodi quotannis renovarentur.

Et a Conc. Trid. commendata.

Maronitarum rebus neceſſarium erat Concilium Nationale.

§. 2. Etſi autem Venerabiles Fratres Patriarchæ, Archiepiſcopi, Epiſcopi, aliique pro tempore exiſtentes Inclytæ Nationis Maronitarum, quæ ab ipſa ſua origine Orthodoxam Romanam Fidem profeſſa ſemper intactam ab Infidelibus, Hæreticis, Schiſmaticis undique circumſedentibus cuſtodire, atque Apoſtolicæ huic Sanctæ Sedi arctiſſime adhærere, debitaque obedientia obſequi ſtuduit, ac pergit, Cœtus, & Synodos ejuſmodi veluti in ſpeciem inter ſe celebrare non deſtiterint; nunquam tamen apud illos Provinciale, ſeu totius Nationis Concilium habitum fuiſſe conſtat. Quo factum fuit, ut, cum nonnulla ad Diſciplinam Eccleſiaſticam potiſſimum ſpectantia ſenſim a primæva inſtitutione, ac ſplendore declinare viderentur, ad eadem ſuſtinenda reparandaque aſſidue per Congregationum Venerabilium Fratrum noſtrorum S. R. E. Cardinalium, tum Generalis adverſus hæreticam pravitatem Inquiſitionis, tum Propagandæ Fidei, Decreta ſuper propoſitis dubiis, & exortis controverſiis edita, quantum fieri potuit, conſuleretur. Quæ certe providentia jamdudum inita, ac ſervata, etſi quodammodo ſalutaris, haud tamen ſatis viſa fuit modernis Venerabilibus Fratribus Joſepho Petro Patriarchæ Antiocheno, cæteriſque Archiepiſcopis, & Epiſcopis ejuſdem Nationis Maronitarum, ut votorum ſuorum compotes fierent. Quamobrem per ſupplices Literas eximiis ſingularis erga Apoſtolicam hanc Sanctam Sedem reverentiæ, & obedientiæ notis inſignes, iterum atque iterum datas, non modo abuſus ſenſim irreptos, ac controverſias, & confuſiones pacem plerumque interturbantes, e medio tollendas ſignificabant: verum enixis etiam precibus tandem poſtularunt; ut ad graviſſimum hujuſmodi negotium cum ejuſdem Nationis decore atque utilitate conficiendum, adlegare dignaretur Apoſtolica Sedes Dilectum Filium Joſephum Simonium Aſſemanum, ejuſdem Nationis Virum, primæ in Bibliotheca noſtra Vaticana Cuſtodiæ Præfectum, Canonicum Baſilicæ Principis Apoſtolorum de Urbe, Magiſtrum in utraque Signatura noſtra Referendarium, Prælatum domeſticum, & intimum Cubicularium noſtrum, quem triginta fere ab hinc annis Nobis notum, & acceptum, tum propter obſequia ſua in earumdem Congregationum Inquiſitionis, & Propagandæ Fidei negotiis Nationum Orientalium expediendis laudabiliter præſtita, & tot volumina, de Orientalibus præſertim, aliiſque rebus, jam typis edita, plurimi facimus.

Ideo recurrunt ad S. Sedem.

Et petunt allegari R. P. Aſſemanum.

Clemens XII. annuit.

§. 3. Itaque fel. record. Clemens PP. XII. Prædeceſſor noſter, ex ejuſdem Congregationis Propagandæ Fidei conſilio, ſupplicationibus hujuſmodi inclinatus, laudatum Joſephum Simonium, tum ſuis Apoſtolicis in ſimili forma Brevis Literis, tum Decreto, & Inſtructione ſuper nonnullis articulis peculia-

Ablegatus, cum Mandatis Apoſt. ad Mont. Libanum accedit: & Synodus indicitur.

ri reformatione dignis habitis, & facultate Synodum Provincialem, ſeu totus Nationis, ſi opus fuiſſet, congregandi inſtructum, ablegare dignatus fuit. Hic autem ſupremis ejuſdem Clementis Prædeceſſoris juſſibus, ea, qua decebat, obedientia obtemperans, Orientem contendit. Poſtquam ad Libanum Montem acceſſit, Apoſtolica Mandata, Decreta, & Inſtructionem dictæ Congregationis in Apoſtolicis Literis, & Decretis, ut præmittitur, contenta, iiſdem Joſepho Petro Patriarchæ, aliiſque Præſulibus Maronitis expoſuit. Quibus omnibus cum veneratione Apoſtolicæ Sedi debita exceptis, lectiſque, unanimi conſenſu ſtatutum fuit, ut Synodus hujuſmodi haberetur, in qua non ſolum recitarentur, atque obſervanda proponerentur decreta, & ordinationes dictæ Congregationis Propagandæ Fidei; verum etiam alia decreta, & canones, ſi aliquo pacto id, ad Eccleſiaſticam Diſciplinam cum ejuſdem Nationis laude reformandam illuſtrandamque, neceſſarium, atque opportunum fuiſſet viſum, concederentur.

Locus Concilii, & Perſonæ in eo convenientes.

§. 4. Interea variis profuſionibus, & congreſſibus ante peractis, Synodus hujuſmodi, quæ jam indicta fuerat, in Eccleſia ſub Invocatione Beatæ Virginis Mariæ Immaculatæ Monaſterii de Loaiſa Dilectorum Filiorum Monachorum Sancti Antonii Congregationis Montis Libani in Provincia Cheſroanenſi Phœniciæ convocata fuit. In ea ſane, præter Patriarcham, & Ablegatum hujuſmodi, interfuerunt Archiepiſcopi, & Epiſcopi, nimirum quatuordecim Maronitæ, duo Syri, & totidem Armeni, Abbates Generales Monachorum tum Sancti Antonii Congregationis Montis Libani, tum Sancti Iſaiæ, ſinguli cum quatuor Diffinitoribus, & aliis Abbatibus localibus, tam ejuſdem Congregationis Montis Libani, quam Monaſteriorum antiqui Inſtituti, Locumtenens Cuſtodiæ Hieroſolymorum, ac totius Terræ Sanctæ, Apoſtolici Miſſionarii omnium Ordinum; qui in Syria, & Palæſtina commorantur, nempe Sancti Franciſci Minorum de Obſervantia, & Capuccinorum, Sanctæ Mariæ de Monte Carmelo Excalceatorum nuncupatorum, & Clerici Regulares Societatis Jeſu, ac quamplures Archipresbyteri, Parochi, Presbyteri, Theologi, Collegii Pontificii de Urbe olim Alumni, aliique Clerici, Monachi, Principes, ac Magnates Gazeni, Hebaiſcii, & aliarum Familiarum inſignium Montis Libani, & Antilibani.

Conduntur decreta juxta Inſtructiones, & acceptantur.

§. 5. Antedicti omnes in ſeſſionibus, tam matutinis, quam veſpertinis trigeſima menſis Septembris, ac prima, & ſecunda diebus menſis Octobris anni MDCCXXXVI. habitis, inſimul convenientes, poſtquam recitata, & propoſita fuerant decreta, canones, & articuli juxta inſtructionem dictæ Congregationis Propagandæ Fidei, ut præmittitur, in Synodo hujuſmodi condita, & contenta, non ſolum omnia, & ſingula comprobarunt laudaveruntque, iiſque omnes, & ſinguli, qui ſuffragium, & votum habebant, aliique ſubſcripſerunt; verum etiam Literas, quibus & ea, quæ geſta erant, ſignificabant, & ipſum Ablegatum propter ſuum zelum, prudentiam, doctrinam, pietatem, ſapientemque in rebus geſtis habitam rationem, maximopere commendabant, diebus tertia, quarta, quinta, ſeptima, decimaquinta ejuſdem menſis, & annis datas, ad Clementem Prædeceſſorem præfatum, & ſæpe dictam Congregationem perferendas curarunt; ſuppliciter expoſtulantes, ut Synodus hujuſmodi, prævio Apoſtolicæ hujus Sanctæ Sedis examine, cenſura, & correctione, quatenus neceſſitas exegiſſet, Apoſtolica auctoritate approbata, & confirmata, Typis etiam Arabicis dictæ Congregationis Propagnandæ Fidei in lucem prodiret.

Petitur examen, & confirmatio S. Sedis.

Diſſenſiones exortæ circa nonnullorum executionem.

§. 6. Interea, dum ipſe Joſeph Simonius Ablegatus Inſtructioni memoratæ Congregationis, & bonæ mem. Felicis Cardinalis Zondadari, dum viveret, Nationis Maronitarum Protectoris, & hujuſmodi ad Montem Libanum Ablegationis Ponentis, mandatis obtemperaturus, & iis, qui in dicta Synodo ſuffragati fuerant, morem geſturus, ſtatim nonnulla in quibuſdam articulis, ut præmittitur, contenta, ac primum hic Romæ, deinde in memorata Synodo jam diſcuſſa atque decreta, executioni mandanda curat, ac præſertim omnimodam Monialium a Monachis ſeparationem, non levis eundem Ablegatum inter, & Patriarcham, quoad modum ſeparationis, emerſit diſſenſio. Acceſſit deinde controverſia de inhibita quacumque vel modica pecuniæ ſumma, aut aliarum rerum contributione, tum in Sacrorum Oleorum diſtributione, tum in Sacrorum Ordinum collatione, Patriarchæ, aut Epiſcopis alias ſolvi, & erogari ſolita. Demum de ſtatuta uniuſcujuſque propriæ Eccleſiæ Antiſtitis firma incardinatione, & Epiſcopatuum ad certum numerum, juxta folium ab ipſo Patriarcha, Archiepiſcopis, & Epiſcopis ſubſcriptum, reductione, diſſidium erupit. De hiſce omnibus idem Patriarcha, & per ſuas Literas anno MDCCXXXVII. ſcriptas, & per ſuum Nuntium anno MDCCXXXVIII. hanc Almam Urbem aſſequutum, Apoſtolicam Sedem conſuluit.

Quæ pariter ad S. Sedem deferuntur.

Eadem examinantur in Congregat. de Prop. Fide.

§. 7. Narratis autem, relatiſque prius in ſæpedicta Congregatione Propagandæ Fidei non ſemel habita, quamplurimis, tum quoad puncta in antedictis articulis contenta, tum quoad auctoritatem legitimitatemque Synodi præfatæ, rationum momentis hinc inde adductis, & accuratiſſime expenſis; audita tum Venerabilis Fratris Gabrielis Eva Archiepiſcopi Cypri Maronitæ, tum Dilectorum Filiorum Thomæ Budi Abbatis Generalis Monachorum Sancti Antonii dictæ Congregationis Montis Libani, & Pompilii Rodata in Bibliotheca noſtra Vaticana Græci Scriptoris, & de rebus Orientalibus non ignari, quibus Synodus præfata revidenda, & examinanda commiſſa fuerat, relatione; Particularem Congregationem eorumdem Venerabilium Fratrum noſtrorum Propagandæ Fidei jam a Nobis deputatam, coram Nobis die XXVII. proxime elapſi menſis Auguſti, Ponente Dilecto pariter Filio noſtro Vincentio Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinali Petra ejuſdem Congregationis Propagandæ Fidei Præfecto, in locum Dilecti itidem Filii noſtri Caroli Sanctæ Romanæ Eccleſiæ præfatæ Cardinalis Rezzonici Ponentis abſentis ſuffecto, habendam indiximus.

Ac demum coram Sanctiſſimo.

Dubia in Congr. propoſita.

§. 8. Propoſita fuerunt in Congregatione hujuſmodi dubia, quæ ſequuntur: I. *An conſtet de legitimitate dictæ Synodi?* II. *An Canon quoad cohabitationem prohibitam Monialium, ſeu Mulierum, cum Monachis, ſuſtineatur, vel quomodo moderandus?* III. *An Canon prohibens Patriarchæ quamcumque exactionem in diſtributione Olei Sancti Parochis, ſuſtineatur, & mereatur confirmationem?* IV. *An Canon quoad reſidentiam Epiſcoporum Maronitarum in propriis Titulis Eccleſiarum Epiſcopalium, ſit approbandus; & quid quoad Appendicem Synodi Cap.* XLI. *in quo adeſt diviſio Sedium Epiſcopalium, cum limitibus Diœceſum Maronitarum, pro diſtributione Diœceſum in tot Epiſcopis, itaut non poſſint amoveri a Patriarcha?* V. *An ſit conſulendum Sanctiſſimo pro approbatione dictæ Synodi etiam per Breve Apoſtolicum?* Ad quæ ſane dubia, omnibus ſedulo expenſis, per eoſdem Cardinales reſponſum fuit. Ad Primum. *Conſtare de legitimitate Synodi, omnibus ſuffragantibus.* Ad ſecundum. *Pro approbatione Canonis, citra tamen approbationem Monaſteriorum.* Ad tertium. *Approbandum: & ad Sanctiſſimum, qui dignetur alio modo providere Domino Patriarchæ.* Ad quartum. *Pro approbatione Canonis demandantis Reſidentiam Epiſcoporum: & ad Sanctiſſimum quoad contenta in Appendice Cap.* XLI. *in quo proponuntur Metropolitarum, & Epiſcoporum Maronitarum Sedes, & limites.* Ad quintum. *Ad Sanctiſſimum, qui dignetur approbare Synodum, cum Brevi Apoſtolico.*

Congreg. Reſponſ.

Pontifex de illius conſilio, Synodum approbat, & confirmat.

§. 9. Hinc eſt, quod Nos, qui in ſublimi Sacroſancti Apoſtolatus ſpecula per Divinæ bonitatis abundantiam conſtituti, nihil optamus impenſius, quam ut per univerſum Catholicum Orbem evangelizemus, & dogmata Orthodoxæ Fidei omnes Chriſtifideles edoceamus, & Eccleſiaſticæ diſciplinæ præcepta intacta ſanctiſſime ſervanda curemus: eapropter, omnibus, & ſingulis diſſidiis, controverſiis, diſſenſionibus, cæteriſque quibuſcumque, quæ ad hanc uſque diem ſuper præmiſſis omnibus quocumque pacto, & quomodolibet excitata fuerunt, perpetuum ſilentium imponentes; necnon omnium, & ſingulorum ſupra memoratorum Patriarchæ, Ablegati, Archiepiſcoporum, Epiſcoporum, cæterorumque Nationis Maronitarum hominum votis hac in re, quantum cum Domino poſſumus, favorabiliter annuere, eorumque ſingulares perſonas ſpecialibus favoribus, & gratiis proſequi volentes, atque Apoſtolicis laudibus commendantes, & a quibuſvis excommunicationis, ſuſpenſionis, & interdicti, aliiſque eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis, a jure, vel ab homine quavis

vis occaſione, vel cauſa latis, ſi quibus quomodolibet innodatæ exiſtunt, ad effectum præſentium dumtaxat conſequendum, harum ſerie abſolventes, & abſolutas fore cenſentes; ſupplicationibus eorumdem nomine Nobis ſuper hoc humiliter porrectis inclinati, de eorumdem Venerabilium Fratrum noſtrorum S. R. E. Cardinalium conſilio, Synodum hujuſmodi, omniaque, & ſingula in ea, ut præmittitur, edita Statuta, Decreta, Ordinationes, & Canones, auctoritate Apoſtolica tenore præſentium confirmamus, & approbamus, illiſque inviolabilis Apoſtolicæ firmitatis robur adjicimus; ita tamen, quod per noſtram prædictæ Synodi confirmationem nihil derogatum eſſe cenſeatur Conſtitutionibus Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum, & Decretis Conciliorum Generalium ſuper Ritibus cæterarum quarumcumque Nationum, ſive ſpecialiter, ſive generaliter factis, quæ, non obſtante hujuſmodi confirmatione, in ſuo robore permanere debeant; ac ſalva ſemper in præmiſſis auctoritate dictæ Congregationis Propagandæ Fidei, Nobis tam, ac Succeſſoribus noſtris Romanis Pontificibus, toties, quoties opus fuerit, ſuper præmiſſis omnibus prius conſultis.

Salvis Conſtitutionibus ſuperſtitibus aliarum Nationum editis.

Et facultatibus ejuſdem Congregationis.

Clauſulæ pro Decretorum obſervantia, ſublata &c.

§. 10. Decernentes eaſdem præſentes Literas, ac Synodum, in eaque edita Statuta, Ordinationes, Decreta, & Canones hujuſmodi, ſemper firma, valida, & efficacia exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac ab omnibus, & ſingulis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, in omnibus, & per omnia inviolabiliter, & inconcuſſe obſervari: ſicque in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, judicari, definiri, atque interpretari debere, ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam, ſive Patriarcha, Archiepiſcopis, & Epiſcopis Nationis Maronitarum, tam ſingulatim, quam una inſimul convenientibus, ſive Apoſtolicis Operariis, qui ab eadem Congregatione ad quaſcumque Orbis Terrarum partes mittuntur, quavis auctoritate, etiam per hanc Sanctam Sedem conceſſa, niſi expreſſa quoad Synodum hujuſmodi a Nobis & Succeſſoribus noſtris Romanis Pontificibus data fuerit facultas, ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus præmiſſis omnibus, & Apoſtolicis, ac in Univerſalibus, Provincialibus & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Derogationes.

Reliquorum dubiorum Declaratio differtur.

§. 11. Cæterum quidquid quoad omnia, & ſingula dubia antedicta, aliaque quæcumque pro totius nationis Maronitarum ſplendore, utilitate, pace, ac concordia proficuum, ac ſalutare fore noverimus, per alias noſtras in ſimili forma Brevis Literas cumulare declarabimus.

Fides Tranſumptis habenda.

§. 12. Volumus autem, ut earumdem præſentium Literarum tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die prima Septembtis 1741. Pontificatus Noſtri Anno Secundo.

Dat. die 1. Sept. 1741.

D. Cardin. Paſſioneus.

XXXIII. ERECTIO SEX OFFICIORUM

Eccleſiaſticorum in Ordine Equeſtri Sancti Georgii Martyris in Bavaria auctoritate Apoſtolica confirmatur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Procemium.

MILITARES Equeſtres Ordines, ad Orthodoxæ Religionis præſidium, & firmiſſimum adverſus Infidelium, Turcarum, & Acatholicorum inſultus propugnaculum, a Regibus, & Summis Principibus inſtitutos, in quibus Equites Milites præclara nobilitate, ſpectata virtute, prudentia, ac pietate præditi adſcriberentur, tam ipſi Reges, & Summi Principes, quam Romani Pontifices Prædeceſſores Noſtri certatim inſignibus honoribus, prærogativis, beneficiis, commendis, ac privilegiis, augere, & cumulare ſtuduerunt, ut unuſquiſque Equitum Militum ad injunctum ſibi muneris ſui miniſterium accuratiſſime obeundum magis, magiſque incitaretur.

Ordo S. Georgii a Duce Bavariæ inſtitutus.

§. 1. Quoniam autem, ſicut Nobis nuper pro parte Dilecti Filii Nobilis Viri Caroli Alberti Ducis Bavariæ, & Sacri Romani Imperii Electoris expoſitum fuit, ipſe, ut eximiis bon. mem. Maximiliani Emmanuelis parentis ſui, belli, paciſque laudibus, dum viveret, florentiſſimi, & Sacroſanctæ Religionis ſtudio cum primis flagrantis, qui Equeſtrem Militiæ Ordinem in honorem Intemeratæ Deiparæ Virginis Mariæ, ſub invocatione, & protectione Beati Georgii Martyris erigere conſtituerat, etſi propter varios bellorum eventus executioni demandare non potuit, eidem tamen Alberto Carolo in ſupremis tabulis commendavit, ut votis, ac mandatis obſecundaret, ſuæque pietati faceret ſatis, eumdem Militarem Equeſtrem Ordinem non ſolum inſtituit, verum etiam Apoſtolica auctoritate confirmandum curavit a fel. recordat. Benedicto Papa XIII. Prædeceſſore Noſtro per Apoſtolicas ejuſdem Benedicti ſub plumbo literas Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo vigeſimo octavo XV. Kalendas Aprilis, Pontificatus ſui Anno Quinto datas, quarum tenorem præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſo, ac de verbo ad verbum inſerto haberi volumus & in quibus de Ordinis hujuſmodi inſtitutione, & confirmatione uberius continetur. Ut autem eumdem Ordinem, cujus laudatus Carolus Albertus Dux & Elector, Inſtitutor, ac Magnus Magiſter exiſtit, & cui quamplurimi Nobiles Viri nomen dederunt, majori decore, & incremento adaugeat; pro ſingulari ſua pietate, & avita erga res Sacras reverentia, ſex Nobiles Viros in Eccleſiaſtica Dignitate conſtitutos, prout infra, in Ordinem hujuſmodi cooptare deſiderans, in Capitulo Militum Equitum memorati Ordinis ad antedictum effectum habito, unanimi omnium ſuffragantium conſenſu, decretum voluit, ut iidem ſex Nobiles Viri Eccleſiaſtici, ſi Noſtrum hac in re Apoſtolicum beneplacitum accederet, adlegerentur.

A Benedicto XIII. confirmatur.

Erectio ſex Officiorum Eccleſiaſticorum.

Eorum munera.

§. 2. Præcipuus vero ejuſdem Caroli Alberti in ea ſententia finis in hoc vertitur, ut, ad majorem Dei gloriam, & Ordinis ſplendorem, Sacra Officia, quæ in Eccleſia dicti Ordinis pro tempore obeunda ſunt, quam maxima poteſt majeſtate, ac dignitate peragantur. Horum itaque ſex Virorum Nobilium Equitum Eccleſiaſticorum primum quidem exoptat Epiſcopali Dignitate, & Charactere, ut Pontificalia munera in Ordinis præfati Eccleſia ſub invocatione Sancti Georgii Martyris Deo dicata, quæ in Ducalibus & Electoralibus Ædibus poſita, & ab omni Ordinarii Epiſcopi loci juriſdictione immunis, & exempta eſt, exercere valeat, inſigniri; alterum vero cum Præpoſiti nomine, & Pontificalium uſu conſtituit, ut vices Antiſtitis, hoc abſente, vel legitime impedito, expleat; tertium, ac quartum Decanorum itidem nominibus dici, qui Divinis Officiis, ſive Horis Canonicis, cum aliorum Militum Equitum interventu, in dicta Eccleſia perſolvendis in Choro interſint; quintum, ac ſextum denique Eleemoſynarios ab honore appellari, a quibus Decanorum munera, ipſis abſentibus pariter, aut legitime impeditis præſtentur. Porro pro congruenti, idoneoque antedictorum in ſuis reſpective Dignitatibus, & muneribus debito cum decore ſuſtinendis emolumento, idem Carolus Albertus Dux & Elector primos duos, nempe Epiſcopum, & Præpoſitum pro tempore exiſtentes, ad Præpoſituras, ad quas quemlibet nominandi ſibi jus, cui non eſt in aliquo hactenus derogatum, competit, nominabit; duobus Decanis Collegiales Præbendas conferet, reliquis duobus ab honore Eleemoſynariis, ſervata antianitatis regula, eas, quibus alii Milites Equites donantur, commendas, penſiones, & beneficia impertietur. Quo autem debitus honor, auctoritas, & reverentia Epiſcopo, & Præpoſito pro tempore exiſtentibus concilietur, uterque Magnam Crucem cum Stella ſuper Pallio, & Veſtibus; Decani, ad inſtar Equitum Commendatariorum, Mediam, & Eleemoſynarii Parvam eamdem prorſus, e collo vitta ſerica cœrulei coloris pendentem, quam cæteri Equites ferre ſolent, Crucem geſta

Emolumenta.

Inſignia.

ſtare teneantur. Quæ quidem omnia, ut præmittitur, per ipſum Carolum Albertum, in Capitulo cum unanimi Equitum Militum conſenſu ſtatuta, & decreta, ut debitæ executioni demandentur, & impoſterum firmius ſubſiſtant, ac ſerventur exactius, ejuſdem Caroli Alberti nomine Nobis humiliter ſupplicatum fuit, ut in præmiſſis opportune providere, & de benignitate Apoſtolica indulgere dignaremur.

Confirmatio Apoſtolica.

§. 3. Nos igitur ipſum Carolum Albertum Ducem, Electorum, & Ordinis præfati Inſtitutorem, ac Magnum Magiſtrum, de Catholica Religione, atque Apoſtolica hac Sancta Sede præclare mereri pergentem, ſpecialibus gratiarum favoribus proſequi volentes, eumque a quibuſvis Excommunicationis, Suſpenſionis, & interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis, a jure, vel ab homine quavis occaſione, vel cauſa latis, ſi quibus, quomodolibet innodatus exiſtit, ad effectum præſentium tantum conſequendum, harum ſerie abſolventes, & abſolutum fore cenſentes, ſupplicationibus hujuſmodi Nobis ejuſdem nomine porrectis inclinati, præmiſſa omnia, & ſingula, tenore præſentium, Apoſtolica auctoritate approbamus indulgemus & confirmamus, illiſque inviolabilis Apoſtolicæ firmitatis robur adjicimus, omneſque & ſingulos juris, & facti defectus, ſi qui deſuper quomodolibet intervenerint, ſupplemus, & ſanamus.

Clauſulæ, & Derogationes.

§. 4. Decernentes eaſdem præſentes literas, & in eis contenta quæcumque, ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, & ab illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter obſervari, ſicque in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apoſtolicæ Sedis Nuntios, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, necnon dicti Militaris Ordinis, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apoſtolicis in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, illorum tenores præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, ac de verbo ad verbum inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Forma jurisjurandi ab Eccleſiaſticis præſtanda.

§. 5. Cæterum earumdem præſentium tenore, ac pari auctoritate volumus, & mandamus, primum, ut Epiſcopus, Præpoſitus, Decani, & Eleemoſynarii pro tempore exiſtentes, quippe qui Eccleſiaſtici Ordinis, cum in Militarem Equeſtrem Ordinem præfatum cooptari contigerit, votum ſeu jusjurandum, ſcilicet ut prompti ſemper, & quacumque oblata occaſione parati ſint, Sanctam Fidem Catholicam, & Apoſtolicam Romanam, ejuſque propagationem, honoremque Deiparæ Virginis, ſanguine ipſo impavide contra quoſcumque palam tueri, & defendere, ita concipiant, ut nullo unquam tempore iidem ad apertum bellum quibuſcumque inferendum, inconſulta Apoſtolica hac Sancta Sede, & nonniſi de expreſſa ejuſdem Sedis toties, quoties opus fuerit, pro eorum ſingulis impetranda licentia accedere teneantur: ac propterea hoc ipſum ſibi in emittendo voto, ac jurejurando dicendo, expreſſe caveant; aliter nullum ſit, & inane, ac nullius prorſus roboris, ac momenti.

Pontificalia quatenus ipſis liceat exercere.

§. 6. Deinde, ut Epiſcopus, & Præpoſitus, qui Pontificalia ut præmittitur, ſive ſtatis, ſive indictis ſolemnitatibus, aliiſque diebus exercebunt, nonniſi in ipſa dumtaxat Eccleſia in Ædibus Ducalibus & Electoralibus, ſita, & Militum Equitum dicti Ordinis Conventui aſſignata, quæ ab omni Ordinarii Epiſcopi Loci juriſdictione, ut aſſeritur, immunis eſt, atque exempta, obire debeant: in quacumque enim alia Eccleſia Pontificalia hujuſmodi qualibet de cauſa exerceri contigerit, nullo pacto, niſi de Ordinarii Locorum permiſſu, toties, quoties occaſio poſtulaverit, ſub pœnis juxta Canonicas ſanctiones inflictis fieri liceat.

Epiſcopi nominatio conceditur Duci Magno Magiſtro.

§. 7. Tertium, ut cum Epiſcopus hujuſmodi viam univerſæ carnis ingreſſus fuerit, idem Dux Elector, ac Ordinis præfati Magnus Magiſter Virum pietate, ac doctrina inſignem, toties quoties id acciderit, nominet, qui, poſtquam omnia, & ſingula de more, inſtitutoque majorum ſervanda in Antiſtitum, ſive Reſidentialium, ſive Titularium, ut dicitur, inauguratione, fuerint confecta, & omnino ſervata, ac dignus ea dignitate repertus fuerit, in Epiſcopum inauguretur.

Dat. die 6. Oct. 1741.

§. 8. Datum in Arce Gandulphi Albanenſis Diœceſis ſub Annulo Piſcatoris die VI. Octobris MDCCXLI. Pontificatus Noſtri anno Secundo.

D. Cardinalis Paſſioneus.

CAUSARUM XXXIII.

Matrimonialium judicia coram quibus, & quo ordine, ac forma peragenda ſint, conſtituitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Prooemium.

DEI miſeratione, cujus judicia incomprehenſibilia ſunt, & viæ inveſtigabiles, in ſuprema Eccleſiæ ſpecula immerentes conſtituti, ut ſuper univerſum Dominicum gregem excubias ſedulo agamus, ad commiſſum Paſtoralis officii munus pertinere dignoſcimus, ſubnaſcentes ex infernalis hoſtis aſtutia, & hominum malitia, abuſus, quibus & animarum ſaluti pernicies, & Sacramentis Eccleſiæ injuria infertur, radicitus evellere, & poteſtatis Nobis deſuper traditæ operam interponere, ut & humana cohibeatur temeritas, & veneranda Divinæ Legis ſervetur auctoritas.

Matrimonium jure naturali, & Divino indiſſolubile.

§. 1. Siquidem Matrimonii fœdus a Deo inſtitutum, quod, & quatenus naturæ officium eſt, pro educandæ prolis ſtudio, aliiſque Matrimonii bonis ſervandis, perpetuum, & indiſſolubile eſſe convenit; & quatenus eſt Catholicæ Eccleſiæ Sacramentum, humana præſumptione diſſolvi non poſſe, Salvator ipſe ore ſuo pronuntiavit, dicens: *Quod Deus conjunxit, homo non ſeparet*: ad aures Apoſtolatus noſtri pervenit, in quibuſdam Eccleſiaſticis Curiis inconſulta nimis Judicum facilitate infringi, & temere, atque inconſiderate de eorumdem Matrimoniorum nullitate latis ſententiis, poteſtatem Conjugibus fieri tranſeundi ad alia vota. Quos ſane improvidos Judices humanæ naturæ conditione, & voce ipſa quodammodo admoneri oportebat, ne tam præcipiti audacia Sanctum Matrimonii nexum frangerent, quem perpetuum, atque indiſſolubilem primus humani generis Parens præmonuit, inquiens: *Hoc nunc os ex oſſibus meis, & caro de carne mea*: Et illud additum eſt: *Quamobrem relinquet homo Patrem ſuum, & Matrem, & adhærebit uxori ſuæ, & erunt duo in carne una.*

Exceſſus abuſuum in connubiorum diſſolutionibus admittendis.

§. 2. Hujuſmodi autem abolendæ pravitatis notitia diverſis ex partibus Nobis delata eſt, atque etiam indicata ſunt exempla nonnullorum Virorum, qui poſt primam, & ſecundam, ac tertiam, quam duxerant, uxorem, ob nimiam Judicum præcipitantiam in nullitate Matrimoniorum declaranda, adhuc illis primis uxoribus ſuperſtitibus, ad quartas contrahendas nuptias devenerant; & ſimiliter fœminarum, quæ poſt primum, ſecundum, & tertium maritum, quarto etiam, illis quoque viventibus, ſe junxerant, non ſine puſillorum ſcandalo, & bonorum omnium deteſtatione, qui ſacra Matrimonii vincula ita contemni, & temere perfringi dolebant. Nos autem, his intellectis, gravi affecti dolore, intimo animo ingemuimus, & non prætermiſimus Apoſtolicæ noſtræ ſolicitudinis partes in Domino adimplere. Siquidem primo Pontificatus Noſtri Anno ad Epiſcopos illarum Partium, in quibus prædicta acciderant, pleniſſimis datis literis, graviter conqueſti ſumus de hujuſmodi pravitate, quæ in Eccleſia Dei tolerabatur, & ad eam abolendam eorum animos erigere, & paſtoralem zelum accendere curavimus, quod etiam egimus cum aliis aliarum Regionum

Epi-

Epiſcopis ubi hujuſmodi pravum dirimendorum Matrimoniorum uſum irrepſiſſe cognovimus.

Cauſæ, quibus tribuitur hujuſmodi pravitas.

§. 3. Verum Nobis reſponſum eſt, id ſæpe contingere partim ex culpa illorum Judicum, quibus, vel in prima inſtantia, cum Cauſa coram Judice Ordinario ex aliqua legitima cauſa cognoſci nequit, vel in ſecunda, cum in partibus nullus adeſt Judex, ad cujus Tribunal Cauſa in gradu appellationis devolvatur, vel ſi adeſt, juſta de cauſa coram eo diſceptari nequit, Cauſæ Matrimoniales hujuſmodi a Sede Apoſtolica committuntur; qui vel ob inſcitiam, vel ob malam voluntatem, proclives ſunt ad Matrimonia diſſolvenda, atque eadem Matrimonia, levi, vel etiam nullo habito examine, irrita, ac invalida declarant: partim etiam ex facto Conjugum ſuper nullitate ſuorum Matrimoniorum litigantium; cum frequenter unus tantum eorum, qui diſſolutionem Matrimonii poſtulat, in judicio compareat, & Sententia, nullo contradicente, ſecundum ſua vota obtenta, ad alias nuptias convolat; vel ambobus Conjugibus in Judicium venientibus, altero, qui pro Matrimonio, altero vero, qui contra agit, Sententia de nullitate Matrimonii prolata, nullus eſt, qui ad ſuperiorem Judicem appellationem interponat; vel quia litigantes in ſpecie quidem diſcordes, re vera inter ſe concordes ſunt & invicem colludentes, contractum matrimonium diſſolvi cupiunt; vel quia Pars, quæ pro validitate Matrimonii ſtabat, ejuſque nullitatem acriter contra adverſarium impugnabat, lata a Judice Sententia contra Matrimonium, mutat voluntatem, vel pecunia ſibi ad ſumptus litis non ſuppetente, vel aliis deficientibus auxiliis ad litigandum neceſſariis, & incœptum opus, ac Cauſam poſt primam Sententiam deſerit: Quo fit, ut deinde ambo Conjuges, vel unus eorum, ad aliud contrahendum Matrimonium ſe conferat.

Pontificis providentia circa commiſſiones cauſarum ad partes.

§. 4. Quod autem ad Judices pertinet, quibus extra Romanam Curiam pro Litigantium commodo cauſæ Matrimoniales committuntur, paterna illa vigilantia, qua de juſtitia unicuique integre ſapienterque adminiſtranda ſoliciti eſſe debemus, encyclicis Literis ad Venerabiles Fratres Patriarchas, Primates, Archiepiſcopos, & Epiſcopos ſcriptis viceſima ſexta Auguſti anno ſecundo Pontificatus Noſtri, providere curavimus, in quibus ea præſcripſimus, quæ Sacris Canonibus, & Concilii Tridentini decretis conſona, ſi diligenter, ut ſperamus, ſerventur, in poſterum Cauſæ non niſi perſonis congrua juris peritia, & neceſſario probitatis, ſpectatæque fidei munitis præſidio committentur. Inſuper ad ea, quæ in iiſdem encyclicis literis conſtituta ſunt, id etiam in præſenti adjungimus: Quod, quamvis Concilii Tridentini Decretum, quo cauſæ Matrimoniales ſubtractæ fuerunt Decani, Archidiaconi, & aliorum inferiorum judicio, & Epiſcoporum tantum examini, & juriſdictioni reſervatæ, duntaxat procedat de Archidiaconis, Decanis aliiſque inferioribus, qui in eadem Diœceſi conſtituti, vel privilegio aliquo, vel præſcriptione, ſaltem in viſitatione, Cauſarum Matrimonialium cognitionem ſibi adrogabant; ac idcirco minime obſtet commiſſionibus, quæ, pro iiſdem cauſis matrimonialibus definiendis, a Sede Apoſtolica alicui eorum in ſecunda inſtantia fierent: nihilominus præcipimus, ac mandamus iis, ad quos, hujuſmodi Commiſſionum, ſeu Delegationum expediendarum cura pertinet, ut in futurum cauſarum matrimonialium cognitionem non committant niſi Epiſcopis, præſertim vicinioribus, vel ſi nullus ſit Epiſcopus, cui ex legitima cauſa commode committi poſſit, tum commiſſio, & delegatio dirigatur uni ex iis, qui, ſecundum ordinem, & modum a Nobis in præfatis encyclicis Literis præſcriptum, pro Judice idoneo ab Epiſcopo cum conſilio ſui Capituli nominatus fuerit.

Cauſæ Matrimoniales nonniſi Epiſcopis &, his deficientibus, Judicibus Synodal. committendæ.

Defenſor Matrimoniorum in ſingulis Diœceſibus eligatur.

§. 5. Quod vero ad ordinem, & ſeriem judiciorum in cauſis matrimonialibus pro debita, & congrua earum terminatione, ſervandum ſpectat; motu proprio, certa ſcientia, ac matura deliberatione Noſtris, deve Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine hac Noſtra in perpetuum valitura ſanctione conſtituimus, decernimus, ac jubemus, ut ab omnibus, & ſingulis Locorum Ordinariis in ſuis reſpective Diœceſibus perſona aliqua idonea eligatur, & ſi fieri poteſt, ex Eccleſiaſtico cœtu, juris ſcientia pariter, & vitæ probitate prædita, quæ Matrimoniorum Defenſor nominabitur, cum facultate tamen eam ſuſpendendi, vel removendi, ſi juſta cauſa adfuerit, & ſubſtituendi aliam æque idoneam, & iiſdem qualitatibus ornatam; quod etiam fieri poterit, quotieſcumque perſona ad Matrimoniorum defenſionem deſtinata, cum ſe occaſio agendi obtulerit, erit legitime impedita.

Defenſoris officia.

§. 6. Ad officium autem Defenſoris Matrimoniorum hujuſmodi, ut ſupra electi, ſpectabit, in judicium venire, quotieſcumque contigerit, matrimoniales cauſas ſuper validitate, vel nullitate coram legitimo Judice diſceptari, eumque oportebit in quolibet actu judiciali citari, adeſſe examini teſtium, voce & ſcriptis Matrimonii validitatem tueri, eaque omnia deducere, quæ ad Matrimonium ſuſtinendum neceſſaria cenſebit.

Idem ſemper adſit Judicio.

Juramentum præſtet.

§. 7. Et demum Defenſoris hujuſmodi perſona, tanquam Pars neceſſaria, ad judicii validitatem, & integritatem cenſeatur, ſemperque adſit in Judicio ſive unus ex Conjugibus, qui pro nullitate Matrimonii agit, ſive ambo, quorum alter pro nullitate, alter vero pro validitate in judicium veniant. Defenſor autem, cum ei munus hujuſmodi committetur, juramentum præſtabit fideliter officium ſuum obeundi, & quotieſcumque contigerit, ut in judicio adeſſe debeat pro alicujus Matrimonii validitate tuenda, rurſus idem juramentum præbebit: quæcumque vero, eo non legitime citato aut intimato, in judicio peracta fuerint, nulla, irrita, caſſa declaramus, ac pro nullis, caſſis, ac irritis haberi volumus, perinde, ac ſi citata, & intimata non eſſet ea Pars, cujus citari intererat, & quam, juxta legum, & canonum præſcripta, ad legitimam judicii validitatem, citari, aut intimari omnino neceſſarium erat.

Et citetur in omnibus actibus.

Non appellabit a Sententia pro validitate Matrimonii probata.

§. 8. Cum igitur coram Ordinario, ad quem cauſas hujuſmodi cognoſcere pertinet, controverſia aliqua proponetur, in qua de Matrimonii validitate dubitabitur, & exiſtentibus in judicio, vel uno ex Conjugibus, qui pro nullitate Matrimonii, vel ambobus, quorum alter pro validitate, alter vero pro nullitate actionem intendat, Defenſor Matrimonii partes omnes officii ſui diligenter adimpleat. Itaque ſi a Judice pro Matrimonii validitate judicabitur, & nullus ſit, qui appellet, ipſe etiam ab appellatione ſe abſtineat; idque etiam ſervetur, ſi a Judice ſecundæ inſtantiæ pro validitate Matrimonii fuerit judicatum, poſtquam Judex primæ inſtantiæ de illius utilitate Sententiam pronunciaverat; ſin autem contra Matrimonii validitatem Sententia feratur, Defenſor inter legitima tempora appellabit adhærens Parti, quæ pro validitate agebat; cum autem in judicio nemo unus ſit, qui pro Matrimonii validitate negotium inſiſtat, vel ſi adſit, lata contra eum Sententia, judicium deſeruerit, ipſe ex officio ad ſuperiorem Judicem provocabit.

Contra, ſi pro invaliditate pronunciatum fuerit.

Poſt unicam Sententiam, ſive appellatum ſit, ſive non nemini liceat ad alia vota tranſire.

§. 9. Appellatione a prima Sententia pendente, vel etiam nulla, ob malitiam, vel oſcitantiam, vel colluſionem Defenſoris, & Partium, interpoſita, ſi ambo, vel unus ex Conjugibus novas nuptias celebrare auſus fuerit, volumus, ac decernimus, ut non ſolum ſerventur, quæ adverſus eos, qui Matrimonium contra interdictum Eccleſiæ contrahunt, ſtatuta ſunt, præſertim, ut invicem a cohabitatione ſeparentur, quoaduſque altera Sententia ſuper nullitate emanaverit; a qua intra decem dies non ſit appellatum, vel appellatio interpoſita deſerta deinde fuerit; Sed ulterius ut contrahens, vel contrahentes Matrimonium hujuſmodi, omnibus pœnis contra Poligamos a Sacris Canonibus, & Conſtitutionibus Apoſtolicis conſtitutis, omnino ſubjaceant, quas in eos, quatenus opus ſit, motu, ſcientia ac poteſtate, ſimili rurſus ſtatuimus, decernimus, ac revocamus,

Sub pœnis contra Poligamos ſtatutis.

Defenſoris officia eadem in ſecunda inſtantia.

§. 10. Poſteaquam vero, appellationis beneficio, ad alterum Judicem cauſa in ſecunda inſtantia delata fuerit, omnia, & ſingula quæcumque coram Judice in prima inſtantia ſervanda præfinita fuerunt, etiam coram altero in ſecunda exacte, ac diligenter cuſtodientur, citato in quolibet Judicii actu Defenſore matrimonii, qui voce, & ſcripto matrimonii validitatem ſtrenue, ac pro viribus tuebitur. Et ſi Judex in ſecunda inſtantia fuit Metropolitanus, aut Sedis Apoſtolicæ Nuncius, aut Epiſcopus vicinior; Matrimonii Defenſor ſit, qui ab ipſis fuerit deputatus, quemadmodum ipſis deputare mandamus, ut quæ a Nobis ſuperius conſtituta ſunt, peragere poſſit; ſi

Illius electio ad quem ſpectet.

au-